

Fractura social

À

La veritable fractura social, malgrat que deixi en evidència la dreta espanyola més rànica, és a Espanya. Una societat amb els rics cada cop més rics i els pobres cada cop més pobres. Una societat que no creu ni en la justícia (sentència de la manada), ni en el seu cap d'Estat, ni en l'"esquerra" (PSOE?). Una societat amb una constitució que no empara els seus ciutadans (dret a l'habitatge, a una feina digna...) i que, sobretot, empara els bancs i la classe dominant. Una societat que acaba de donar un vot als successors de Fuerza Nueva i als franquistes de la guerra dels tres anys. Una societat sense il·lusió per canviar, perquè se sent molt còmoda tal i com és. Una societat de les dues Espanyes.

No hi ha fractura social a Catalunya. Catalunya té una societat diversa com arreu. Amb gent que lluita de fa dècades, segles, per una societat més lliure, oberta i mestissa. Amb gent que, per pur sentimentalisme, li sap greu deixar de ser espanyol. Amb gent que creu en els valors republicans d'igualtat d'oportunitats, fraternitat i solidaritat. Amb gent que creu en els valors de la força, que odia i que vol que tots visquem pitjor. No és maniqueisme. Fa segles que estem en la mateixa cruïlla.

Al final, això acabarà democràticament. Amb una votació refrendària. Molta gent s'hi ha deixat la pell pel camí. Ni la violència ni l'odi ens duren enlloc. Serens i, sí, amb el liri a la mà. Perquè, emmascarats, trencant cordons policials, tirant pintura per assenyalar domicilis particulars, no arribarem enlloc. La majoria de la ciutadania aspira a la llibertat per camins pacífics i democràtics. Aquesta és la nostra ruta. I així, arribarem a ser lliures.